

Hoppets Gud 18 okt (lyssnade till "Du är kärlek" av Bengt Johansson)

I torsdags kväll träffades ett knappt hundratal människor i SvK för att samtala om hur vi kan hjälpa bl.a. ungdomar och flyktingar och faktiskt göra skillnad i Aneby. Där var kommunanställda, personer från idrottsrörelsen och näringslivet, troende från alla olika kyrkor - och jag måste säga, det fanns hopp i luften!

(Nu kan man alltid tänka: "ja, men blir det inte bara mänskliga tankar, det måste ju vara Herren som leder det... Jag tänker att man kan ha två olika sätt att se på det här med Guds ledning. Det ena är att vi inte gör något förrän någon säger "så säger Herren" eller i varje fall uttalar något i Guds namn på ett sätt som vi känner oss trygga med - eller... ..så bejakar jag att den som lever i tro på Kristus har Guds Ande och är kallad att göra skillnad på alla möjliga plan. Behöver vi Guds kallelse för att göra gott?
"Behovet är nog som kallelse" som en äldre missionär sa)

Min utgångspunkt: Vi behöver återerövra det kristna hoppet - förhoppningen om förändring. Se att vår förmåga och våra möjligheter inte är sista ordet i berättelsen. Varken i vår eller andras berättelse. Eller den här världens stora berättelse. Är det nånstans man ska hitta hopp i vår tid så är det i den kristna gemenskapen.

Allmän positivism - "finns det liv så finns det hopp!" Lite hurtfriskt. "Det ordnar sig ska du se."
Det är en rätt skön inställning, men kan ibland bli lite för hurtig och konturlös.

Den kristnes hopp är mycket fastare än så - det grundar sig inte bara på en allmän förhoppning om att det nog ordnar sig i slutänden. Att vinden vänder och vi får lite nedförsbacke...

Hoppet grundar sig på korset och den tomma graven. Att inte ens det mest slutgiltiga, själva döden, kunde hindra Guds syften, Guds kärlek till mänskligheten.

Hebr 6:19 hoppet - ett fast själens ankare (här kommer symbolen ifrån - ankaret).

Hoppet är det som håller oss förankrade när det stormar. Hoppet om vadå? Jo, att det är Gud som håller i rodret - inte kaos, inte slumpen.

Och hoppet är en attityd, en livsinställning, av att aldrig ge upp. För vi tror att det finns En som gör det omöjliga möjligt.

Ett levande hopp påverkar vår syn på både nutid och framtid. Det är att se med Guds ögon.

Här gör vi fel om vi begränsar hoppet enbart till en andlig dimension efter döden. För vad handlar hoppet om? Evt liv hos Gud efter döden, skulle väl många svara. Och det är vårt slutliga hopp - målet för vårt hopp, där och då behöver vi inte hoppas mer, då är det uppfyllt.

Men det finns en hoppets väg också - inte bara ett hoppets mål. Att inte bara hålla ut tills den dagen kommer, utan på vår väg mot det slutliga, vara hoppets budbärare. (plantera äppelträd - Luther)

Evigheten börjar här och nu! -"Detta är det eviga livet", säger Jesus, "att de känner dig, den ende sanne Guden, och honom som du har sänt, Jesus Kristus". (Joh 17:3)

När det står i Kol 1 om "Kristus i oss, vårt hopp om härligheten", så översätter vi gärna härligheten med "himmelen efter döden." Men det är ett hopp som handlar om härlighet redan här och nu, i oss som följer Jesus. Inte i sin fullhet - men, jag tror, bra mycket mer än vi sett hittills.

Alltså - finns Kristus i oss och i vår gemenskap - ja då finns det verkligen hopp om förändring. I mitt liv, i min närhet och för den här planeten.

Jag ser hoppet som ett verktyg, ett bruksredskap. Att använda.

Och ett viktigt område är det globala miljöhotet, som väckt frågeställningar som ingen kan blunda för. (jo, det finns de som gör det...)

Hur agerar jag som Jesustroende inför miljöförstöring? Att som en del troende syskon gör, närmast välkomna slutet på planeten jorden, därför att man i alla fall tror sig ha sitt på det torra, har jag mycket svårt att köpa.

Vår uppgift som Jesu efterföljare är att kämpa för det goda och att älska och vårda hela Guds skapelse, därför tror jag att vi som troende ska vara aktiva och kreativa vad gäller arbetet för miljön. Kyrkan har rätt ofta skiljt det andliga från det materiella och jag tror vi är fel ute om vi gör det. (det vi inte tycker varit "andligt" har vi kallat "socialt evangelium" eller "befrielseologi" - vilka fantastiska beskrivningar av evangeliet...) Gud är Skaparen - Han verkar i och genom sin skapelse. Guds frälsning handlar inte bara om själar, hela Guds skapelse finns med i upprättelsen som vi väntar och hoppas på...

Det finns några versar i Rom 8 som jag tänker på:

Rom 8:19-25 - Hopp om förändring, inte bara för oss människor utan för hela Guds skapelse. (Guds söner - vers 14)

Hur det kommer att ske vet vi inte - men att det kommer att ske är vårt fulla hopp. "Vi väntar uthålligt"

På vilket sätt kan jag bli en förmedlare av hopp?

Jag tror att det handlar om att helt enkelt räkna med Herren.

Tro på förändring! Redan här och nu! Och att själv vara en del av förändringen.

Tillkomme Ditt rike, ske Din vilja... AMEN!